

Sygn. akt II Ca 66/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Janusz Roszewski SSR del. Małgorzata Wawrzonowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w G. w likwidacji

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 26 września 2017r. sygn. akt I C 1113/16

1. zmienia zaskarżony wyrok i nadaje mu następujące brzmienie:

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania ,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym i kwotę 1573 zł tytułem zwrotu opłaty od apelacji.

SSR del. Małgorzata Wawrzonowska SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

UZASADNIENIE

Powód Agencja Nieruchomości Rolnych w W. wniósł w dniu 23 lutego 2015r. (data wpływu) do Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim pozew przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w likwidacji o zapłatę

kwoty 31.446,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 26 września 2017 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 31.446,33 zł z odsetkami ustawowymi, a od dnia 1 stycznia 2016 r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 lutego 2015 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana Spółka korzystała z nieruchomości pozwanego i za okres bezumownego użytkowania od 9 maja 2013 r. do 6 września 2013 r. należy się powodowi opłata w wysokości 31.451 zł Sąd ustalił również, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 6 września 2014 r. uznał jednak, że opóźnienie w dochodzeniu roszczenia nie jest nadmierne, a podniesienie zarzutu przedawnienia sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyła pozwana zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c.,
- naruszenie prawa materialnego, w tym art. 5 k.c. i art. 229 k.c. przez nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów za obie instancje.

Powodowy Krajowy Ośrodek (...) wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy rozważyć jak należy w tym wypadku liczyć termin przedawnienia pieniężnego roszczenia powoda przeciwko pozwanemu.

Sąd Okręgowy akceptuje w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 229 k.c. Przyjmuje również za własny pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 kwietnia 202 r. (III CZP 21/02, OSNC 202, nr 12, poz. 149), że art. 229 nie normuje kwestii wymagalności tych roszczeń tj. nie określa początku biegu ich przedawnienia (art. 120 k.c.), a jedynie skraca wynikające z art. 118 k.c. ogólne terminy przedawnienia (por. również Marcin Orlicki /w/ Komentarz do k.c. pod redakcją M. Gutowskiego, Tom I s. 962).

Na gruncie niniejszej sprawy, skoro zwrot rzeczy nastąpił w dniu 6 września 2013 r. , to przy zastosowaniu wyżej wskazanej wykładni art. 229 k.c., roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 6 września 2014 r. Pozew wpłynął do Sądu w lutym 2015 r. , a więc już po upływie terminu przedawnienia. Zarzut podniesiony przez pozwanego jest więc zasadny. Przekroczenie terminu było nadmierne, a podniesienie zarzutu przedawnienia nie pozostaje w sprzeczności – wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego - z zasadami współżycia społecznego. Pozwany bowiem żadnej z tych zasad nie naruszył.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 386 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Janusz Roszewski Wojciech Vogt Małgorzata Wawrzonowska